
TRES

—**VOLDRIA DEMANAR-TE UN FAVOR**, una cosa molt delicada...

Isabel, la senyora Abadal, ha insistit molt en arribar que només parlaria amb l'intendent Cabana. L'esposa del cap de la patronal és una dona de cinquanta-tres anys, molt tocada i posada, d'un ros autèntic que, de tan perfecte, fins i tot pot semblar tenyit. De natural elegant i amb una vida interior notable, els que la coneixen només superficialment poden pensar, falsament, que es passa moltes hores davant del mirall tenint cura de la seva imatge.

Quan l'intendent ha sabut qui demanava per ell ha ordenat que la fessin passar immediatament al seu despatx, per la qual cosa ha hagut d'escurçar la seva

presència a la reunió diària amb inspectors i sotsinspectors, fet que ha sorprès tothom, ja que Cabana ha insistit sempre que aquesta trobada matinal de feina és sagrada i només s'hi pot faltar per motius molt justificats.

—Tu diràs, Isabel...

Cabana li ha fet tot de compliments com correspon a l'esposa d'un dels homes més influents de la ciutat i, tot i que l'ha sorprès que ella el tutegi, decideix fer-ho també malgrat la incomoditat que sent. Es coneixen només d'haver-se trobat els dos matrimonis en alguna recepció i mai no han passat d'intercanviar unes poques paraules de cortesia. Sempre li ha semblat una veritable senyora, arreglada amb molt de gust i diners, però sense estridències. També creu saber el motiu de la visita, però espera que ella s'expliqui.

—La meva filla Laia té disset anys, va marxar de casa fa quasi dos mesos i en tot aquest temps no n'hem sabut res més, no tenim idea d'on para. El meu marit diu que no em preocupi, que ja tornarà. Per a ell, només és un acte de rebel·lia juvenil, diu que ja li passarà la febre. Però jo estic desesperada... És insuportable això de no saber-ne res!

—Ho entenc perfectament... Veurem què hi podem fer. —Cabana decideix emprar un to més aviat oficial, tot i que li costa de trobar-lo—. Caldrà fer la denúncia formal de la desaparició i ordenaré immediatament una investigació, però seria convenient parlar també

amb el teu... amb el senyor Abadal. Com més informació tinguem...

Cabana calla de cop perquè ella ha obert molt els ulls, amb cara d'esverada.

—No! Per favor! El meu marit no n'ha de saber res. Si li hagués dit que venia, no m'ho hauria permès! Ja t'he dit que per a ell només és una rebequeria de la nena... i creu que tornarà tard o d'hora amb la cua entre les cames —fa Isabel amb la veu trencada, mentre s'eixuga una llàgrima fugissera—. Ell és així. Té molt de caràcter... i l'última cosa que acceptaria seria això, que la policia hi intervingués. M'has de prometre que no li'n direu res, si us plau!

—No ho sé... —fa l'intendent, desconcertat—. És molt irregular això que em demanes. Ja et dic d'entrada que, sense la denúncia, no podem fer-hi res. L'has de fer, encara que sigui sola. Jo, l'únic que et puc dir és que intentarem portar el cas sense que ell se n'assabenti. Tot i que, com comprendràs, això ens pot dificultar la investigació.

—Si no hi ha més remei... ho denunciaré. Entenc el problema, no et pensis. I gràcies, moltes gràcies! Sé que fareu tot el que pugueu, que Déu us ho pagui... Ah! He portat unes fotografies recents de la nena. Suposo que faran servei, oi?

Es tracta d'una foto de carnet i una altra de mida més gran, amb un jardí de fons, on apareix una noia bonica de cara, amb el cabell llarg i castany, de mirada

intel·ligent, però com apagada. Només en la primera s'insinua un somriure trist.

Cabana recull les fotografies que l'esposa d'Abadal ha deixat damunt la taula i diu a la caporal que cridi immediatament al seu despatx el sotsinspector Espinosa.

Després de fer les presentacions, i quan la dona ha sortit per tramitar la denúncia, el cap encarrega la investigació al sotsinspector, tot advertint-lo que hi ha la possibilitat que es tracti d'una desaparició voluntària. Per bé que l'especialitat d'Espinosa són els homicidis, ni ell ni l'intendent no fan cap comentari sobre el fet anormal d'encarregar-li un cas com aquell. La raó de Cabana, mal que li pesi, és que es tracta del millor investigador de la casa. Però no pensa alegrar-li el dia reconeixent-ho públicament. I el sotsinspector tampoc no diu res per no complicar encara més les seves relacions amb Cabana, ja prou conflictives.

Quan pertanyia a la Guardia Civil, Emili Espinosa ja tenia una merescuda fama de persona intuïtiva, resolutiva i de fer la feina ben feta. Des que ingressà als Mossos, el policia valencià ha tingut destins diferents i ha anat passant ràpidament per les categories de caporal i sergent fins a assolir la de sotsinspector, on li sembla que ja es jubilarà, entre altres coses per la seva habitual mala relació amb els caps. Està destinat a Tarragona des que tingué lloc el desplegament en aquestes comarques i va ser el primer mosso que va

formar part de l'Àrea Territorial d'Investigació Camp de Tarragona.

Quan l'intendent es queda sol, s'està una estona dret, al mig del despatx, donant-li voltes a tot plegat, fins que entra de nou Isabel per acomiadar-se. No recorda haver-li vist mai un somriure amable, en aquesta dona, sempre amb aspecte seriós i sovint preocupat. També el desconcerta, com a seguidor convençut dels formalismes, no tenir gens clar si d'ara endavant l'hauria de continuar tutejant o no.

• • •

La recerca tampoc no resulta ara una tasca fàcil. Espinosa compta amb l'ajut de dos joves agents per poder accedir amb més facilitat a llocs d'ambient juvenil de la ciutat i poblacions properes.

Tot i que van ensenyant les fotografies, ordres estrictes del cap han impedit que se'n distribueixin a l'engròs pels locals públics. També tornen a la facultat de Medicina, aquest cop sense dissimular la condició de policies. La recerca prèvia de la caporal que, aquest cop i molt a contracor d'ella, no ha estat cridada a participar-hi, els resulta de molta utilitat, ja que al bar de la mateixa facultat, entre els diversos estudiants i treballadors que reconeixen Laia, un noi i una noia els donen una pista que sembla bona: el darrer cop que la van veure, ja feia unes tres setmanes, era prop de l'estació del ferrocarril i anava acompanyada d'un home que ella els va presentar com a Iñaki. Per l'edat que li

fan, sembla que podria ser el mateix que, segons Pilar, l'acompanyava el dia que la van veure al Casal Popular la Flama. En canvi, aquests estudiants no poden concretar si la parella anava a agafar el tren o si passaven per allí casualment.

Fora d'això, els resultats són decebedors i la col·laboració ciutadana, escassa. Els dies següents no fan sinó incrementar la frustració dels policies. Només al Casal, on en principi no han estat gaire ben rebuts, alguns semblen disposats a col·laborar. Després de passar de mà en mà la fotografia de la noia, un jove amb pírcings a la cara i amo d'un gos de no gaire bon aspecte els diu que recorda haver-la vist fa pocs dies entrant, amb dues o tres persones més, en un bar de Reus. Però quan Espinosa és al lloc, situat en un carrer de la perifèria de la ciutat, es troba amb la sorpresa que és ple de magrebins, tots homes. Ningú no recorda haver vist la noia de la fotografia ni tampoc els sona el nom d'Iñaki. Al sotsinspector li queda el dubte de si el jove dels forats a la cara s'havia confós o els havia aixecat la camisa. Aniria ara mateix a trobar-lo i demanar-li explicacions, però amb bon criteri decideix no fer-ho perquè, pensa, potser acabaria fotent-li un gec d'hòsties.

D'altra banda, tampoc no hi ha la possibilitat de fer cap seguiment de targetes de crèdit, perquè Laia Abadal no en té cap al seu nom. I segons va explicar la senyora Abadal a l'intendent, quan Laia va marxar de casa es va endur uns mil euros en efectiu del despatx

del seu pare, un fet que, lògicament, Abadal es va prendre molt malament.

—Va ser com si li haguessin tret un queixal —va dir-li gràficament la dona.

I encara li explicà més coses. Que en tot aquest temps la noia no havia pogut tocar res del seu compte d'estalvi personal, on té cinc mil euros més. La llibreta, se la va deixar a casa, no disposa de clau d'accés a Internet i, si volgués treure'n diners, necessitaria encara una autorització paterna.

Només queda l'opció de rastrejar el telèfon mòbil de la xiqueta, però per això caldria l'autorització d'un jutge i l'intendent encara no ha volgut fer aquest pas.

Tanmateix, ja no en tindran l'oportunitat. Eduard Abadal, home de molts contactes, s'ha assabentat, al cap de pocs dies i per un conegut, que la policia està cercant la noia. L'entrevista amb l'intendent resulta d'allò més desagradable.

—Voldria que m'expliqués per quins set sous la policia busca la meva filla sense el meu permís! —diu amb expressió irritada, elevant molt la veu—. I sense que la família en sàpiga res! Em sembla que això no és gaire reglamentari... i si no em dóna una explicació prou satisfactòria i no ho atura immediatament, em veuré obligat a posar-ho en coneixement dels seus superiors!

Cabana, malgrat voler apaivagar la tensió del moment, no veu cap més opció que incrementar-la encara una mica més tot dient-li la veritat.

—Calmi's, senyor Abadal. No encetem una investigació si no hi ha denúncia prèvia, i va ser la seva esposa qui va presentar-la, tot i saber que a vostè no li faria cap gràcia.

—La meva dona, eh? —ara el to sembla més fred i tallant—. Ja sospitava jo alguna cosa així... Em sentirà... Però d'això, vostè no n'ha de fer res. Limiti's a deixar córrer aquesta investigació absurda, sense cap ni peus. Si cal anul·lar la denúncia, m'ho diu i ho fem ara mateix. Però jo no surto d'aquí sense haver-ho resolt, hòstia!

L'empresari està acostumat a manar i es nota. Sense ser una persona de gran envergadura, per la seva manera de moure's i de parlar pot arribar a semblar que està molt per damunt dels seus interlocutors, siguin els que siguin. De cabells negres i abundants, malgrat els anys, els porta sempre pentinats cap enrere i subjectats amb fixador brillant, cosa que li atorga un aspecte lleugerament xulesc. L'intendent nota que l'alè li put a alcohol de marca, cosa que el sorprèn. No tenia idea que l'empresari begués fins a l'extrem de notar-se-li tant.

—D'acord, d'acord. Si vol ho anul·larem, però haurà de ser la seva esposa qui vingui a fer-ho. Legalment només pot retirar una denúncia la mateixa persona que l'ha posada.

—Ah, sí? Doncs no pateixi que aquesta tarda mateix vindrem a retirar-la. Passi-ho bé!

L'intendent no té ganes de complicar-se la vida a pocs anys de la jubilació. I encara menys per un cas que no havia vist clar des del principi. De manera que quan, a primera hora de la tarda, el matrimoni Abadal arriba a comissaria —la dona amb la cara desencaixada—, es limita a saludar-los i amb l'excusa de la feina deixa els tràmits en mans d'un subordinat i es retira al seu despatx.

• • •

Quan li arriba l'ordre de tancar la investigació perquè han retirat la denúncia, Espinosa quasi ho agraeix. No està acostumat a perdre el temps i en aquest cas ja començava a tenir-ne la sensació. Especialment per les dificultats a l'hora de fer la feina que li havia posat el mateix intendent.

Aquests dies de finals d'abril hi contribueix també el fet que arrossega un constipat tardà, o potser una al·lèrgia matinera, que el té d'allò més fastiguejat. No sap ben bé què li passa perquè es resisteix, com sempre, a anar al metge, malgrat que tot el dia va proveït de mocadors, ja que nas i ulls no li paren de rajar, tot i tenir, com aquell que diu, l'estiu a tocar. En aquestes circumstàncies prefereix no haver de sortir gaire del seu despatx.

Pensa aprofitar el temps, mentre no li arribi un altre cas urgent, i omplir la paperassa que ha de fer arribar a l'ajuntament en relació a un conflicte al voltant de l'ampliació d'una caseta a la seva parcel·la de Torres Cavades.

Es tracta del tros de terra que va comprar fa anys i que, parlant d'anys, li'n queden uns quants fins que acabi de pagar-ne la hipoteca. Va anar de molt poc que no l'expropiessin arran del projecte d'urbanitzar la zona, ja que s'hi volen fer un munt d'habitatges, un institut, un hospital, una estació de ferrocarril i qui sap quantes coses més... que Espinosa dubta que s'arribin a fer mai i que deixarien el seu terreny a tocar de la ciutat ampliada.

El problema d'ara, tanmateix, és tot un altre. Va trobar una caixa de camió frigorífic en desús, va comprar-la a bon preu i la va fer traslladar, amb un camió grua i per camins difícils, fins al costat de la caseta teòricament de les eines, però que, com la majoria dels seus veïns, té habilitada com a segona residència, tot i ser molt petita, perquè legalment no es pot ampliar. La seva intenció és de convertir la caixa en un apèndix d'aquesta caseta, on ja té menjador, cuina i bany, i instal·lar en l'afegit un parell de dormitoris. Per aconseguir-ho i fer habitable la caixa ha hagut d'aplanar el terreny i té intenció de folrar l'interior amb fusta i obrir-hi dues finestres. També voldria comunicar-la directament amb la caseta, per no haver de sortir a l'exterior per anar a dormir. L'argument que pensa presentar als serveis tècnics de l'ajuntament, que ja li han fet arribar un escrit recordant-li la normativa, és que, en no haver-hi obres ni fonaments, no es tracta de cap ampliació.

Coneixent-los, no té gens clar que li ho acceptin i pensa arribar, si cal, als tribunals, convençut de tenir la raó. De fet, està decidit a fer-ho tant si com no.

Es planteja aquesta millora com un intent quasi desesperat de mantenir el que queda de la família, després que Empar, la filla petita i rebel, va marxar ja fa prop de mig any a Barcelona, on, pel que els ha dit, viu en una casa ocupada i guanya alguns diners fent classes particulars. Pel que fa a Núria, la gran, està sortint amb un company de claustre de l'institut on treballa, i Emili tem que qualsevol dia els faci saber que se'n van a viure junts. Espinosa ha sentit a parlar de la síndrome del niu buit, però mai fins ara no s'havia plantejat la possibilitat de patir-la a casa seva. El sol fet de pensar en la soledat que hauria de suportar el matrimoni ja el fa sentir malament. I tampoc no el consola deduir que seria una soledat compartida. Ho troba d'allò més depriment, no pas per Cinta, la seva dona, sinó perquè les discussions contínues amb les nenes, que sovint qüestionaven la seva feina de policia, el feien sentir viu. Qui ho havia de dir que ara enyoraria aquells disgustos!

Mentrestant, manetes com és, aprofitava el poc temps lliure de què disposa per avançar en la reforma interior de la caixa, com abans havia fet amb la casa. En canvi, l'hort el té pràcticament abandonat i Cinta es queixa sovint que ja no li porta tomàquets i enciams. Però el temps no dóna per a més. O una cosa o l'altra.

